

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobců: **a) Honební společenstvo Radětice - Hvožďany**, se sídlem Radětice 94, Bechyně, **b) J. V.**, **c) Bc. A. K.**, všichni zast. Mgr. Ladislavem Rychtářem, advokátem se sídlem U Hadovky 564/3, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) **J. V.**, , II) Mgr. P. K., zast. Mgr. Ladislavem Rychtářem, advokátem se sídlem U Hadovky 564/3, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2020, čj. KUJCK 14465/2020 o-95/19, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 7. 2022, čj. 51 A 10/2020-40, ve znění opraveného usnesení ze dne 25. 10. 2022, čj. 51 A 10/2020-65,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 7. 2022, čj. 51 A 10/2020-40, ve znění opraveného usnesení ze dne 25. 10. 2022, čj. 51 A 10/2020-65, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2020, čj. KUJCK 14465/2020 o-95/19, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **46 461,60 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce Mgr. Ladislava Rychtáře, advokáta.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení I) a II) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval zejména tím, jak určit místní příslušnost orgánu státní správy myslivosti pro řízení o změně honitby podle § 31 odst. 4 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, v případě, kdy se změna honitby dotýká územních obvodů více orgánů státní správy myslivosti. Dále se zabýval tím, zda Krajský soud v Českých Budějovicích nenahradil nepřipustně činnost správních orgánů, jestliže vypořádal i věcné žalobní námitky, přestože rozhodnutí žalovaného (dále „stěžovatel“) zrušil pro zásadní pochybení stran způsobu rozhodnutí o změně honitby.

[2] Městský úřad Tábor (dále „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 16. 10. 2019, čj. METAB 54271/2019/OŽP/Dvo, rozhodl o žádosti Arcibiskupství pražského ze dne 10. 7. 2017 o změnu honitby Radětice-Hvožďany, a to z důvodu změny vlastnictví podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Konkrétně rozhodl tak, že k 31. 12. 2019 provedl změnu společenstevní honitby Radětice-Hvožďany, kterou se z této společenstevní honitby uvolňují souvislé honební pozemky dle připojené tabulky. Změna této honitby spočívá v tom, že honební pozemky nebudou s účinností k 1. 1. 2020 součástí společenstevní honitby Radětice-Hvožďany, ale budou se moci stát součástí společenstevní honitby Chrástany, která se nachází ve správním obvodu Městského úřadu Týn nad Vltavou. Tato změna je vázána na vydání pravomocného rozhodnutí Městského úřadu Týn nad Vltavou o změně honitby Chrástany podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, která bude spočívat v přiřazení dotčených honebních pozemků uvolněných z honitby Radětice-Hvožďany k honitbě Chrástany.

[3] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podali žalobci odvolání, které stěžovatel v záhlaví uvedeném rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[4] Žalobci následně podali proti rozhodnutí stěžovatele žalobu ke krajskému soudu, který v záhlaví označeným rozsudkem zrušil rozhodnutí stěžovatele a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně uložil stěžovateli povinnost zaplatit každému ze žalobců náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 27 731 Kč.

[5] Krajský soud uvedl, že postup zastávaný Ministerstvem zemědělství, podle kterého v případě, že se nachází honitby ve správních obvodech dvou správních orgánů, rozhodne nejprve o změně hranic honitby ten správní orgán, v jehož správním obvodu se nachází honitba, ze které se honební pozemky „vyjímají“, a následně rozhodne o změně honitby tím, že změní její hranici, ten správní orgán, v jehož správním obvodu se nachází honitba, do které se honební pozemky „přičleňují“, nemá oporu v zákoně o myslivosti. Správní rozhodnutí jsou proto nezákonná, jestliže se tímto postupem správní orgány řídily. Nadto tento postup je nesystémový a vytváří celou řadu navazujících problémů a procesních otázek.

[6] Zákon o myslivosti výslovně neupravuje místní příslušnost správního orgánu v případě změny honitby, která má přesah mezi správní obvody jednotlivých obcí s pověřeným úřadem. Činí tak pouze v § 29 odst. 1 tohoto zákona ve vztahu k řízení o uznání honitby (příslušný je ten orgán, v jehož územním obvodě leží největší část honebních pozemků navrhované honitby). Protože zákon o myslivosti v tomto případě střet místní působnosti dvou správních orgánů neupravuje, použije se obecná úprava podle

pokračování

§ 11 odst. 2 nebo § 131 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Je na stěžovateli, aby v dalším řízení posoudil, jakým způsobem bude tato obecná úprava použita. Takto určený místně příslušný správní orgán následně sám rozhodne podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti o změně honitby. Změna jedné honitby z povahy věci koresponduje se změnou druhé honitby. Protože existuje obecná úprava pro určení místní příslušnosti ve správním řádu, není třeba analogicky použít § 29 odst. 1 zákona o myslivosti.

[7] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 10. 2014, čj. 7 As 106/2013-40, *Honební společenstvo Borovany I*, dospěl k závěru, že správní orgán nemá v případě, že nový vlastník honebního pozemku požádá o změnu, která vyhovuje obecným zásadám tvorby honiteb podle § 17 zákona o myslivosti, žádný prostor pro správní úvahu týkající se možného zásahu do práv osob vykonávajících honitbu či ostatních vlastníků honebních pozemků ve společenstevní honitbě. Námitky týkající se faktických poměrů v místě, redukce mufloní populace a použití pravidel přičleňování nehonebních pozemků podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti jsou proto nedůvodné. Zároveň neplatí tvrzení stěžovatele, že je správní orgán povinen změnu provést bez dalšího. Tento závěr potvrzuje i rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2020, čj. 8 As 245/2017-46, *Honební společenstvo Borovany II*. Podle něj je správní orgán povinen změnu provést, pokud jsou splněny kogentní podmínky zákona o myslivosti, a to zejména podmínky, že honební pozemky tvořící honitbu musí spolu souviset podle § 17 odst. 5 tohoto zákona.

[8] Podle § 17 odst. 6 zákona o myslivosti je nutné bránit vzniku hranice honitby, kterou by tvořilo rozhraní zemědělských a lesních pozemků. Za tím účelem se při tvorbě honiteb provádí vyrovnání hranic honiteb výměnnou honebních pozemků nebo jejich přičleněním. Tím je poukazováno i na postup podle § 31 odst. 1 téhož zákona. Žádost o takový postup může být součástí žádosti podle § 31 odst. 4 téhož zákona. Případně může být takové řízení zahájeno z moci úřední. Nic nebrání tomu, aby tato řízení byla zákonem předpokládaným způsobem spojena ke společnému projednání. Je vhodné, aby takové hranice nevznikaly. Nejedná se však o kogentní zákaz jejich vzniku. Takové hranice by měly být zcela výjimečné. Kogentními podmínkami obecných zásad tvorby honiteb jsou takové podmínky, které jsou dle jejich vyjádření v textu zákona vyžadovány vždy, u kterých zákon nepřipouští žádné výjimky a které musí každá honitba bezpodmínečně splňovat.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobců

[9] **Stěžovatel** namítá, že postup použitý správními orgány pro určení místní příslušnosti vychází z § 57 zákona o myslivosti. Na území obcí jsou orgánem státní správy myslivosti obecní úřady obcí s rozšířenou působností (§ 57 odst. 4 tohoto zákona). Na území krajů je orgánem státní správy myslivosti krajský úřad v přenesené působnosti (§ 57 odst. 2 tohoto zákona). Na pozemcích určených pro obranu státu vykonává působnost krajů a obecních úřadů obcí s rozšířenou působností Ministerstvo zemědělství a v národních parcích ji vykonávají správy národních parků a Ministerstvo životního prostředí (§ 57 odst. 5 tohoto zákona). Věcná příslušnost k projednání žádosti podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti náleží podle § 60 tohoto zákona obecním úřadům obcí s rozšířenou působností. Z toho vyplývá, že každý obecní úřad je místně příslušný

k projednání žádostí, které se týkají honiteb na jeho správním území. Speciální právní úprava věcné a místní příslušnosti je nadřazena obecné úpravě obsažené ve správním řádu. Nesouhlasí proto s argumentací krajského soudu. Pokud by vlastník pozemků, které jsou součástí honitby okolo vojenského letiště, mohl žádost podat na obecním úřadě obce s rozšířenou působností, v jehož správním obvodu se honitba nachází, musel by tento správní orgán rozhodnout v rozporu s § 57 odst. 5 zákona o myslivosti. Byl by domněle místně příslušný. Taková správní praxe by mohla ohrozit letový provoz či obranná zařízení. Výkon práva myslivosti v této speciální honitbě by totiž nadále nebyl regulován příslušným správním orgánem. K atrakci věci podle § 131 odst. 1 písm. c) může, však nemusí dojít. I při atrakci by v případě pozemků určených k obraně státu vstupoval nadřízený správní orgán do kompetencí příslušného orgánu.

[10] Podle rozsudku *Honební společenstvo Borovany II* mají orgány státní správy myslivosti při rozhodování podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti zohlednit podmínku uvedenou v § 17 odst. 5 téhož zákona, tedy že honební pozemky tvořící honitbu spolu musí souviset. Z tohoto rozsudku však nevyplývá závěr učiněný krajským soudem v bodě 33 napadeného rozsudku (bod [8] výše). Ten smazává rozdíl mezi rozhodováním o změně hranic honiteb podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti a rozhodováním o změně hranic honiteb na základě změny vlastnictví honebních pozemků podle § 31 odst. 4 téhož zákona. Změna podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti musí sledovat zejména zájmy zvěře. Změna podle § 31 odst. 4 téhož zákona naopak sleduje zájem vlastníka honebního pozemku. Správní orgány proto musí řízení odlišovat. Sloučit je lze pouze v případě, pokud se týkají téhož předmětu řízení, spolu jinak věcně souvisejí nebo pokud se týkají týchž účastníků. Nesmí tomu však bránit povaha věci, účel řízení nebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Vždy nemusí dojít ke shodě zájmů, které podmiňují změny hranic honiteb. Řízení o změně hranic honiteb nemůže být zahájeno z moci úřední. Žádný ze správních orgánů státní správy myslivosti takovou pravomoc nemá.

[11] Krajský soud výrokem II. napadeného rozsudku uložil stěžovateli povinnost zaplatit každému z žalobců náhradu nákladů řízení ve výši 27 731 Kč. Tato povinnost však nemá oporu v odůvodnění napadeného rozsudku. Z něj naopak vyplývá, že je stěžovatel povinen žalobcům zaplatit celkem 27 731 Kč (nikoliv 3 x 27 731 Kč).

[12] **Žalobci** ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že výrok rozsudku o zrušení rozhodnutí správního orgánu je správný již jen proto, že správní orgán I. stupně rozhodl o uvolnění souvislých honebních pozemků ze stávající honitby, což zákon o myslivosti neumožňuje. Ve věci nejde o pozemky určené pro obranu státu. Rozhodovat proto má pouze jeden místně příslušný správní orgán podle § 31 odst. 2 zákona o myslivosti. Závěry obsažené v rozsudku *Honební společenstvo Borovany II* jsou chybné. Z § 31 odst. 1 tohoto zákona výslovně vyplývá, že slovní spojení „změna honitby“ připouští změnu honitby pouze vyrovnáním hranic nebo výměnnou honebních pozemků. Žádným jiným způsobem nelze změnu honitby provést, a to ani na návrh nového vlastníka honebního pozemku. Změna honitby podle § 31 odst. 1 a odst. 4 zákona o myslivosti musí představovat shodné procesy se stejnými zásadami. Jediný rozdíl je v tom, že změna honitby podle § 31 odst. 4 tohoto zákona musí být provedena k 31. 12. následujícího roku. Správní orgán nemusí žadateli vyhovět v celém rozsahu bez dalšího. Slovo provede obsažené v § 31 odst. 4 zákona o myslivosti je vázáno k datu změny. K jinému závěru nelze výkladem dospět.

pokračování

[13] Při změně honiteb proto musí být respektována obecná ustanovení zákona o myslivosti (například § 17 odst. 4 či odst. 6 tohoto zákona). Rovněž zásada řádného mysliveckého hospodaření představuje základní zásadu zákona o myslivosti. Ta se projevuje všude tam, kde je upravena změna honitby. Je absurdní, aby vlastník honebního pozemku mohl volně rozhodovat o změně honitby, přestože by tím ztížil či znemožnil řádné hospodaření se zvěří. Realizace myslivosti a práva myslivosti je legitimní omezení vlastnického práva (nález Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03). To platí i pro změnu honitby (nález Ústavního soudu ze dne 20. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 756/07). Závěr rozsudku *Honební společenstvo Borovany II* vytváří dva druhy vlastnictví. Původní vlastník je při tvorbě honitby limitován zásadami řádného mysliveckého hospodaření, avšak nový vlastník limitován není. Pokud by změna honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti nebyla podmíněna těmito zásadami, vedlo by to k pozdějšímu vyvolání řízení o změně honitby podle § 31 odst. 1 tohoto zákona. Žalobci souhlasí se stěžovatelem, že výrok II. napadeného rozsudku je nesprávný. Namísto „*každému ze žalobců*“ má být „*žalobcům*“. Správná částka je 37 096,20 Kč. Nebyl důvod krátit úkon právní služby spočívající v replice na vyjádření stěžovatele.

[14] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Opravné usnesení krajského soudu

[15] Krajský soud usnesením ze dne 25. 10. 2022, čj. 51 A 10/2020-65, opravil postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s. výrok II. napadeného rozsudku tak, že nově zní „*Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 27 731 Kč k rukám jejich právního zástupce do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.*“ Při písemném vyhotovení napadeného rozsudku totiž podle krajského soudu došlo ke zjevné nesprávnosti při formulaci výroku. Ze zcela zjevně nesprávného a nepřiměřeně vysokého výsledku vyčíslení nákladů řízení je bez jakýchkoliv pochybností podle krajského soudu zřejmé, že částka 27 731 Kč představuje celkovou výši náhrady nákladů řízení pro všechny žalobce dohromady. To plyne i z odůvodnění napadeného rozsudku.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že je důvodná, byť z části z jiného důvodu, než namítá stěžovatel.

[17] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že stěžovatel v kasační stížnosti nijak nebrojí proti stěžejnímu závěru krajského soudu, podle kterého zákon o myslivosti neumožňuje postupovat při změně honitby tak, že nejprve rozhodne o změně hranic honitby ten správní orgán, v jehož správním obvodu se nachází honitba, ze které se honební pozemky „*vyjímají*“, a následně rozhodne o změně honitby ten správní orgán, v jehož správním obvodu se nachází honitba, do které se honební pozemky „*přičleňují*“ (viz formulace výroku správního orgánu I. stupně – bod [2] výše). Zákon o myslivosti totiž dvoufázové rozhodování o změně honitby nezná. To stěžovatel v kasační stížnosti nespornuje. Nejvyšší správní soud proto vyšel z nezpochybněného závěru krajského soudu,

že správní orgány postupovaly z tohoto důvodu nezákonně (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). To samo o sobě představuje důvod pro zrušení rozhodnutí stěžovatele.

IV.1 K místní příslušnosti

[18] Stěžovatel však nesouhlasí se způsobem, jakým by měla být podle krajského soudu určena místní příslušnost při změně honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, která přesahuje správní obvody více orgánů státní správy myslivosti. Namítá, že nelze postupovat podle obecné právní úpravy obsažené ve správním řádu, neboť by v takovém případě nebylo reflektováno, že na pozemcích pro obranu státu vykonává působnost obecních úřadů obcí s rozšířenou působností Ministerstvo zemědělství a v národních parcích správy národních parků. Hrozilo by, že by vlastník honebního pozemku, který je součástí honitby okolo vojenského letiště, mohl podat žádost na obecním úřadě obce s rozšířenou působností, a ten by musel rozhodnout ve věci v rozporu s § 57 odst. 5 zákona o myslivosti.

[19] Nejvyšší správní soud s touto argumentací nesouhlasí. Stěžovatel totiž směřuje otázku věcné a místní příslušnosti orgánů státní správy myslivosti.

[20] Podle § 10 správního řádu nazvaného „věcná příslušnost“ platí, že *správní orgány jsou věcně příslušné jednat a rozhodovat ve věcech, které jim byly svěřeny zákonem nebo na základě zákona*. Následně § 11 správního řádu upravuje místní příslušnost.

[21] Podle § 57 odst. 4 zákona o myslivosti platí, že *na území obcí je orgánem státní správy obecní úřad obce s rozšířenou působností*.

[22] Podle § 57 odst. 5 téhož zákona platí, že *na pozemcích určených pro obranu státu vykonává působnost krajů v přenesené působnosti a obecních úřadů obcí s rozšířenou působností Ministerstvo zemědělství. V národních parcích vykonávají správy národních parků působnost, která je svěřena obcím; působnost krajů vykonává Ministerstvo životního prostředí*.

[23] Podle § 60 téhož zákona dále platí, že *ve věcech neuvedených v § 57 až 59 vykonávají státní správu na úseku myslivosti obecní úřady obcí s rozšířenou působností*.

[24] Státní správu na úseku myslivosti vykonávají obecní úřady obcí s rozšířenou působností podle § 60 zákona o myslivosti, není-li v § 57 až 59 tohoto zákona stanoveno jinak. Rozhodování o změně honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti není v § 57 až 59 svěřeno do působnosti krajů ani Ministerstva zemědělství. Věcně příslušnými pro rozhodování o žádosti o změnu honitby v prvním stupni jsou proto obecní úřady obcí s rozšířenou působností. Jde-li však o pozemky určené pro obranu státu, je věcně příslušné Ministerstvo zemědělství, a v případě pozemků v národních parcích jsou věcně příslušné správy národních parků. Podle § 57 odst. 5 zákona o myslivosti totiž vykonávají v těchto případech působnost obecních úřadů obcí s rozšířenou působností. Věcně příslušnými ke změně honitby tak mohou být obecní úřady obcí s rozšířenou působností, správy národních parků a Ministerstvo zemědělství, a to v závislosti na tom, zda jde o běžné honební pozemky nebo o honební pozemky, které jsou současně určené pro obranu státu nebo zda se honební pozemky nachází v národních parcích.

pokračování

[25] Od věcné příslušnosti orgánů státní správy je však třeba odlišovat jejich místní příslušnost. Tu obecně upravuje § 11 správního řádu. Ta v nyní posuzované věci určuje, který z věcně příslušných orgánů státní správy myslivosti má z hlediska své územní působnosti vést řízení o změně honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Jsou-li například věcně příslušné obecní úřady obcí s rozšířenou působností, místní příslušnost určí, který konkrétní úřad je příslušný k vedení řízení. To platí i pro správy národních parků. Jde-li o Ministerstvo zemědělství, to má celorepublikovou územní působnost. Určování místní příslušnosti je proto u něj z povahy věci vyloučeno.

[26] Krajský soud se zabýval tím, jak určit místní příslušnost orgánu státní správy myslivosti pro řízení o změně honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti v případě, kdy se změna honitby dotýká územních obvodů více orgánů státní správy myslivosti, které jsou věcně příslušné k vedení řízení (šlo o obecní úřady obcí s rozšířenou působností). Nezabýval se tak tím, jak postupovat v případě, kdy se změna dotýká honebních pozemků, ke kterým jsou z části věcně příslušné obecní úřady obcí s rozšířenou působností a z části Ministerstvo zemědělství či správy národních parků. Kasační argumentace stěžovatele však míří právě na situaci, ve které by byla ve hře věcná příslušnost, nikoliv spor o místní příslušnost mezi věcně příslušnými orgány státní správy myslivosti. Není proto důvodná.

[27] Stěžovatel však má obecně pravdu v tom, že pro určení místní příslušnosti není namístě postupovat podle obecné právní úpravy obsažené v § 11 odst. 2 správního řádu. Jak totiž správně podotkli žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti, místní příslušnost je možné určit podle § 31 odst. 2 zákona o myslivosti, který je k § 11 odst. 2 správního řádu ve vztahu speciality.

[28] Podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti platí, že *vyžadují-li to zásady řádného mysliveckého hospodaření, může orgán státní správy myslivosti povolit změnu honitby vyrovnáváním hranic nebo výměnou honebních pozemků (dále jen „změna honitby“). Při změně honitby se nepřihlíží k územním hranicím obcí, okresů nebo krajů a výměry směřovaných pozemků nemusí být stejné.*

[29] Podle § 31 odst. 2 téhož zákona platí, že *návrh na změnu honitby podávají držitelé dotčených honiteb společně, a to orgánu státní správy myslivosti, do jehož územního obvodu zasahují dotčené honební pozemky největší částí. Nedohodnou-li se vlastníci dotčených honiteb na předložení společného návrhu na změnu honitby, může návrh podat kterýkoliv z nich. Jde-li o společenstevní honitbu, podá návrh honební společenstvo.*

[30] Podle § 31 odst. 4 téhož zákona dále platí, že *změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků, o kterou požádá vlastník honebních pozemků, provede orgán státní správy myslivosti vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal.*

[31] Držitelé honiteb podávají návrh (žádost) na změnu honitby, vyžadují-li to zásady řádného mysliveckého hospodaření podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti, u orgánu státní správy myslivosti, do jehož územního obvodu zasahují dotčené honební pozemky největší částí (§ 31 odst. 2 téhož zákona). Zákon o myslivosti tak v případě změny honitby

stanovuje kolizní pravidlo pro určení místní příslušnosti v případě, kdy dotčené honební pozemky zasahují do územního obvodu více věcně příslušných orgánů státní správy myslivosti. Řízení podle § 31 odst. 2 zákona o myslivosti provede ten orgán státní správy myslivosti, v jehož obvodu se nachází největší část honebních pozemků, která má být změnou honitby dotčena. Přestože je toto pravidlo z hlediska systematiky § 31 zákona o myslivosti stanoveno pro řízení o změně honitby z důvodu podle § 31 odst. 1 toho zákona, použije se i pro řízení o změně honitby z důvodu podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti.

[32] Nejvyšší správní soud již v rozsudku *Honební společenstvo Borovany I* dospěl k závěru, že v případě, kdy je podána žádost o změnu honitby jak z důvodu podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti, tak i z důvodu podle § 31 odst. 4 téhož zákona, vede se jedno řízení o změně honiteb, a to ze dvou možných důvodů. Správní orgán proto může o obou žádostech rozhodnout jediným rozhodnutím (bod 25 rozsudku *Honební společenstvo Borovany II*). Zákon o myslivosti tak neupravuje různá řízení o změně honitby, která by měla samostatnou procesní úpravu. V § 31 tohoto zákona je upraveno jedno řízení o změně honitby, které lze vést ze dvou různých důvodů. Proto i pro řízení o žádosti o změnu honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti se uplatní pravidlo pro určení místní příslušnosti podle § 31 odst. 2 tohoto zákona. Není totiž dán důvod rozlišovat mezi jednotlivými důvody pro podání žádosti o změnu honitby z hlediska určení místní příslušnosti. Pravidlo, dle kterého řízení proveden ten orgán státní správy myslivosti, v jehož obvodu se nachází největší část honebních pozemků, se proto použije i pro řízení o žádosti o změnu honitby podle § 31 odst. 4 tohoto zákona.

[33] Krajský soud se zabýval pouze tím, zda není možné analogicky použít § 29 odst. 1 zákona o myslivosti. Protože však je v § 11 odst. 2 správního řádu obsažena obecná úprava pro řešení kolize místní příslušnosti, zavázal správní orgány v dalším řízení postupovat podle této obecné úpravy. Přehlédl tak pravidlo pro určení místní příslušnosti obsažené v § 31 odst. 2 tohoto zákona. V důsledku toho zatížil napadený rozsudek vadou nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Správně měl dospět k závěru, že pokud změna honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti přesahuje správní obvody více orgánů státní správy myslivosti, provede řízení ten orgán státní správy myslivosti, v jehož obvodu se nachází největší část dotčených honebních pozemků. To však obecně nevylučuje atrakci nebo delegaci podle § 131 správního řádu, jsou-li pro to splněny zákonem stanovené podmínky.

IV.2 Ke změně honitby

[34] Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, jak krajský soud vyložil rozsudek *Honební společenstvo Borovany II*. Se závěry tohoto rozsudku současně polemizují i žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti.

[35] Obecně platí, že vada žalobou napadeného správního rozhodnutí, která je nutnou a dostatečnou podmínkou jeho zrušení krajským soudem, nezabývá krajský soud vedle konstatování této nezákonnosti též povinností vypořádat se s dalšími žalobními námitkami či případně zabývat se jinými důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti, či jeho nicotností. To však jen v té míře, v jaké

pokračování

to obsah napadeného správního rozhodnutí umožňuje (usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, *SŮD*).

[36] Krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele pro zásadní pochybení spočívající v tom, že správní orgány neměly pro daný způsob rozhodnutí o změně honitby oporu v zákoně o myslivosti (bod [17] výše). Za této situace bylo namístě vrátit věc stěžovateli k dalšímu řízení, aniž by se krajský soud zabýval věcnými žalobními námitkami. Stěžovatel totiž v dalším řízení musí v souladu s § 31 odst. 2 zákona o myslivosti nejprve posoudit, který orgán státní správy myslivosti je vůbec místně příslušný k rozhodnutí o žádosti o změnu honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti (bod [33] výše). Následně bude na místně příslušném orgánu státní správy myslivosti, aby si jako první posoudil, jakým konkrétním způsobem má změna honitby na žádost Arcibiskupství pražského proběhnout a jaké konkrétní okolnosti je třeba při změně zohlednit. Řešení jakýchkoliv věcných otázek ohledně změny honitby by proto bylo v tuto chvíli předčasné. Krajský soud tak pochybil, jestliže se zabýval žalobní argumentací žalobců, která se zabývala způsobem provedení změny honitby a tím, jaké okolnosti je správní orgán státní správy myslivosti při změně honitby povinen zkoumat, a žalobní argumentací, která poukazovala na konkrétní poměry v místě (bod 30 a násl. napadeného rozsudku). Tím, že krajský soud vyjevil svůj názor k těmto otázkám, totiž zavázal místně příslušný orgán státní správy myslivosti svým právním názorem, aniž by ten měl možnost změnu honitby po věcné stránce sám posoudit jako první. Krajský soud tak nepřípustně nahradil činnost správního orgánu (rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2021, čj. 4 As 328/2018-32, bod 33)). Tím zatížil řízení o žalobě vadou, která měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Je totiž na místně příslušném orgánu státní správy myslivosti, aby se věcným posouzením změny honitby zabýval jako první. K této vadě přihlédl Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[37] Ze stejného důvodu se Nejvyšší správní soud nemohl nyní zabývat ke kasační námitce stěžovatele tím, zda výklad rozsudku *Honební společenstvo Borovany II* krajským soudem je správný, a úvahami žalobců ve vyjádření ke kasační stížnosti nad správností závěrů Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku.

[38] Nejvyšší správní soud závěrem upozorňuje, že otázkou, zda orgán státní správy myslivosti je oprávněn zahájit řízení podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti z moci úřední, se zabýval v rozsudku ze dne 23. 7. 2021, čj. 1 As 384/2020-48, *Honební společenstvo Žebráky*.

V. Závěr a náklady řízení

[39] Krajský soud zatížil napadený rozsudek vadou nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky místní příslušnosti orgánu státní správy myslivosti (bod [33] výše) a současně zatížil řízení jinou vadou mající vliv na zákonnost napadeného rozsudku z důvodu nahrazení činnosti správního orgánu (bod [36] výše). Za této situace by bylo namístě napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Podstatné však je, že důvod pro zrušení rozhodnutí stěžovatele obstál v plné míře (bod [17] výše). Krajský soud by proto vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nemohl v dalším řízení rozhodnout jinak, než že by opět zrušil rozhodnutí stěžovatele, avšak tentokrát se správným odůvodněním. Tento postup by tak představoval

pouhé procesní cvičení, které by vedlo k dalšímu oddálení věcného rozhodnutí o žádosti o změnu honitby. Nejvyšší správní soud proto v souladu se zásadou procesní ekonomie a rychlosti řízení zrušil napadený rozsudek krajského soudu spolu s rozhodnutím stěžovatele a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s.

[40] V dalším řízení je stěžovatel vázán nezpochybněným právním názorem krajského soudu ohledně neexistence dvoufázového rozhodování o změně honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti (bod [17] výše) a právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku, a to zejména v bodě [33] výše [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[41] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se proto samostatně nezabýval namítanými nedostatky výroku II. napadeného rozsudku o nákladech řízení. Sám totiž nyní rozhodl o nákladech celého soudního řízení, přičemž zohlednil námitky účastníků řízení ohledně správného výpočtu výše nákladů řízení.

[42] Úspěch ve věci se posuzuje dle výsledku řízení před správními soudy. Výsledkem soudního přezkumu bylo zrušení rozhodnutí stěžovatele, žalobci proto měli ve věci plný úspěch. V takovém případě je stěžovatel povinen podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nahradit žalobcům náklady řízení před soudem.

[43] Náklady řízení o žalobě tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 x 3 000 Kč a odměna advokáta. Ta zahrnuje tři úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a v sepsání žaloby a repliky k vyjádření stěžovatele [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 3 x 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Nejvyšší správní soud v této souvislosti přisvědčuje žalobcům, že je namístě přiznat úkon právní služby i za repliku k vyjádření stěžovatele. Žalobci v ní mj. argumentovali, proč správní orgány nebyly vázány stanoviskem Ministerstva zemědělství. Nezákonnost postupu uvedeného v tomto stanovisku pak byla důvodem pro zrušení rozhodnutí stěžovatele krajským soudem (bod [17] výše). Šlo proto o relevantní argumentaci. Protože se jedná o společné úkony při zastupování třech žalobců, náleží advokátovi odměna za každého z žalobců snižena o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 3 x 3 x 2 480 Kč, tj. celkem 22 320 Kč. Odměna advokáta dále zahrnuje paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 3 x 300 Kč. Nejvyšší správní soud paušální částku přiznal pouze jednou, nikoliv za každého žalobce zvlášť. Jejich zástupce totiž zjevně činil úkony společně za všechny žalobce dohromady. Tomu odpovídá i to, že sami žalobci vyčíslili náhradu nákladů řízení o žalobě tak, že požadují pouze 3 x 300 Kč (a nikoliv 3 x 3 x 300 Kč). Zástupci žalobců tak náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 23 220 Kč. Jelikož zástupce žalobců je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. 4 876,20 Kč. Náklady řízení před krajským soudem tedy celkem představovaly 37 096,20 Kč.

pokračování

[44] Náklady řízení o kasační stížnosti na straně žalobců představuje odměna advokáta. Ta zahrnuje jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a činí v dané věci 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Protože se jedná o společný úkon při zastupování třech žalobců, náleží advokátovi odměna za každého z žalobců snižená o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 3 x 2 480 Kč. Odměna advokáta dále zahrnuje paušální částku ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). K tomu viz bod [43] výše. Žalobci rovněž ve vyčíslení nákladů kasačního řízení požadují pouze 1 x 300 Kč. Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tedy celkem představovaly 7 740 Kč. Jelikož je zástupce žalobců plátcem DPH, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu DPH, tj. o 1 625,40 Kč. Náklady řízení před Nejvyšší správním soudem celkem činí 9 365,40 Kč.

[45] Celkem tedy mají žalobci právo na náhradu nákladů ve výši 46 461,60 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen žalobcům zaplatit k rukám jejich zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[46] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. v řízení o žalobě a o kasační stížnosti právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Osobám zúčastněným na řízení I) a II) v nyní projednávané věci taková povinnost soudem uložena nebyla. Nejvyšší správní soud zároveň neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by bylo namístě jim náhradu nákladů řízení přiznat. Nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. března 2024

Petr Mikeš
předseda senátu